

Lyden av fremtid

cd klassisk

Trondheimsolistene
«Divertimenti»
2L

123456

Trondheimsolistene feirer tyve års jubileum med ny plate

TIL HØSTEN er det tyve år siden Bjarne Fiskum startet Trondheimsolistene. Opprinnelig var det tenkt som et sted der unge strykere ved Musikkonservatoriet i Trondheim kunne trene samspill og skaffe seg orkestererfaring. I dag er Trondheimsolistene et veletablert strykeorkester med solid internasjonalt renommé. De har spilt inn Vivaldi med Anne-Sophie Mutter, og en ny plate med fiolinkonsserter av Bach er på trappene. I går kveld spilte de med Mutter i Tokyos berømte Suntory Hall som avslutning på en lengre turne i Kina og Japan.

VAKKERT, MEN ... *Et profesjonelt, velspillende strykeorkester og storslått lyd, men repertoaret kunne gjerne vært mer interessant og utfordrende, mener BTs anmelder.*

FOTO: TRONDHEIMSOListENE

AT TRONDHEIMSOListENE ikke trenger å ha Mutter i front for å spille godt, kan man høre på den nye platen der de fremfører verk fra 1900-tallet. Her er varm og avrundet strykerklang. Her er polerte frase-ringer. Her er ingen tekniske problemer. Alle detaljer sitter som de skal. Og i tillegg har plateselskapet 2L hatt anledning til å plassere seg i den internasjonale frontlinjen når det gjelder lydopptak. Selskapet var først i verden til å bruke DXD-lydformatet. På platen med Trondheimsolistene er lyden overført til Blu-ray, det seirende høydefinisjonsformatet. Og for oss som ikke har anskaffet noe som kan avspille slike science fictiongreier, er det lagt ved en

hybrid SACD som kan kjøre på vanlige dampanlegg. Og som gir fantastisk klar lyd.

ET PROFESJONELT, velspillende strykeorkester og storslått lyd. Hva mer kan man da ønske seg? Vel ... at et så sterkt orkester hadde valgt å bryne seg på et mer interessant repertoar, kanskje? Platen heter «Divertimenti», og det er for så vidt ikke falsk reklame. For det er snakk om fire diverterende, underholdende stykker musikk. Men heller ikke mer. Den fjerde av Benjamin Brittens «Simple Symphonies» er enkel og grei musikk uten store utsving. «Konsert for strykeorkester» (1948) av polske Grażyna Bacewicz er et traust stykke neoklassisisme med spretne rytmer og kantede temaer. Etterpå følger en orkestertranskripsjon av Terje Bjørklunds litt bleke strykekvartett «Carmina» fra 1994. Platens eneste skikkelige, musikalske lyspunkt er en hissig versjon av Béla Bartóks «Divertimento for strykere» (1939).

PETER LARSEN